

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1887/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Blaženki Butigan Matić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice ALEKSANDRE MILETIĆ, Bratina 56 I, Bratina, Pisarovina (ranije na adresi: Ulica I.gardijske brigade Tigrovi 27, Zagreb), OIB: 12411546345, zastupana po punomoćniku Frani Bazina, odvjetniku iz Zagreba protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, zastupana po punomoćniku Krunu Kneževiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 08. rujna 2026., u prisutnosti tužiteljice osobno, punomoćnice tužitelja Marinele Marić, odvjetnice i zamjenice punomoćnika tuženika Angele Blaće, odvjetničke vježbenice, dana 01. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odredba članka 2. KAMATE I NAKNADE Ugovora o kreditu broj 3220754135 od 31. kolovoza 2010. godine zaključenog između tužitelja ALEKSANDRA MILETIĆ, Bratina 56 I, Bratina, Pisarovina, OIB:12411546345 kao korisnika kredita i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 kao kreditora koja glasi „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora“, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužiteljici ALEKSANDRI MILETIĆ, Bratina 56 I, Bratina, Pisarovina (ranije na adresi: Ulica I. gardijske brigade Tigrovi 27, Zagreb), OIB: 12411546345, naknadi prouzročeni trošak od 1.038,09 EUR sa zateznim kamatama od 01. listopada 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo

polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja teče od dospelosti svakog pojedinog iznosa pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita zaključio je sa tuženikom Ugovor o kreditu broj 3220754135 od 31. kolovoza 2010. godine, kojim tuženik odobrava tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od 15.000,00 EUR po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita. Kredit je dan na rok otplate od 7 godina. Člankom 2. predmetnog Ugovora tužitelju je nametnuta/ugovorena naknada sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor. Tužitelju je za navedeni kredit naplaćena naknada za obradu zahtjeva. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit. Tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 290,37 EUR. Spornim člankom (točkom) 2. Ugovora o kreditu regulirana je obveza tužitelja na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita. Tužitelj ovdje prije svega ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Tim člankom Zakona o zaštiti potrošača propisano je da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade, a slijedom toga i ništetne. O navedenoj odredbi ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo. Također, sporna odredba kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe. Sve je tužitelju bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, na način da je tužitelj na potpis dobio unaprijed pripremljen ugovor. Tuženik tužitelj uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita. Također, tuženik nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da je odredba koja se odnosi na naplatu tzv. ulazne naknade bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od strane tuženika, o kojim odredbama nije bilo pregovora između ugovornih strana, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana (osim želje za ekstraprofitom) obveza, nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti

suradnje i zabrane zlouporabe prava. Završno, jedini interes i ratio sporne odredbe je dodatno bogaćenje banke tuženika, stjecanje ekstraprofita i neopravdano korištenje pozicije jače strane ugovornog odnosa budući da potrošač, ukoliko treba kredit, mora pristati i na tu naknadu, samo da bi dobio traženi iznos kredita. Slijedom navedenog potražuje od tuženika utvrđenje ništavim odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu, isplatu navedenog iznosa uz naknadu parničnog troška sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi kako tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnim odredbe čl. 2. Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj: 3220754135 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 31. kolovoza 2010. godine. Odredbom čl. 2. Ugovora o kreditu propisano je da se Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Prije upuštanja u raspravu povodom ove pravne stvari, tuženik skreće pozornost na nepostojanje osnovnih zakonskih procesnih pretpostavki za vođenjem ove parnice zbog kojih bi prije svega sud trebao tužbu odbaciti. Tuženik ističe da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ove parnice. Prije upuštanja u raspravu povodom ove pravne stvari, tuženik skreće pozornost na nepostojanje osnovnih zakonskih procesnih pretpostavki za vođenjem ove parnice zbog kojih bi prije svega sud trebao tužbu odbaciti. Naime, tuženik ističe kako tužitelj u tužbenom zahtjevu traži utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu, odnosno tužitelj je podnio tužbu za utvrđenje iz čl. 187. ZPP-a. U odnosu na ovako postavljeni deklaratorni zahtjev, tuženik ukazuje na stručni članak: "Pravne osobitosti tužbe na utvrđenje i konstitutivne tuže" autora dr. sc. Mladena Pavlovića u kojemu se za deklaratornu tužbu navodi sljedeće: "za razliku od ostalih pravnih zaštita, kod deklaratorne pravne zaštite do intervencije dolazi prije nanošenja same povrede u očekivanju da bi ona zaista mogla nastati sa zadatkom da se ona preventivno spriječi" Dokaz: cit. stručni članak autora dr. sc. Mladena Pavlovića Osim toga, Zakon o parničnom postupku u članku 187. stavku 2. propisuje procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, odnosno da tužitelj ima pravo podići tužbu za utvrđenje kada isti ima pravni interes da sud utvrdi postojanje kakva prava prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. U konkretnom slučaju, kada bi sud utvrdio deklaratorni tužbeni zahtjev osnovanim, a što tuženik u cijelosti osporava, iz istog bi proizašao kondemnatorni zahtjev već dospjele tražbine prije podnošenja ove tužbe. Ne samo da je tužitelj mogao već prilikom podnošenja ove tužbe postaviti kondemnatorni zahtjev, već je sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku bio dužan to učiniti. Tuženik ističe da tužitelj uz tužbu dostavlja i potvrdu izdanu od strane tuženika a iz kojeg je vidljivo da je tužitelju naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 2.187,82 HRK/ 290,37 EUR, a koji iznos navodi i tužitelj u historijatu tužbe. Slijedom navedenog tužitelj raspolaže svom potrebnom dokumentacijom temeljem koje je mogao postaviti i kondemnatorni zahtjev za isplatu navedenog iznosa. Dokaz: potvrda od dana 13. ožujka 2026. godine, prileži spisu S tim u vezi tuženik ukazuje na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod poslovnim brojem Rev 588/1998 od dana 13. svibnja 1998. godine, a koje navodi: „Drugostupanjski sud je pravilno odbacio tužbu za utvrđenje postojanja tužiteljičinog prava na jubilarnu nagradu. Odredba čl. 187. st. 2. ZPP propisuje da se tužba za utvrđenje postojanja kakva prava ili pravnog odnosa može podići ako tužitelj ima pravni interes za to utvrđenje prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. Kada je tužiteljica stekla mogućnost da pravnu zaštitu 2 ostvari kondemnatornom tužbom, više ne postoji pravni interes za podizanje tužbe za utvrđenje.“ Tuženik također ukazuje i na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod poslovnim

brojem Revt 81/2005 od dana 6. rujna 2005. godine, a koje navodi: „U ovom predmetu je riječ o tužbi na utvrđenje u smislu odredaba čl. 187. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92 i 112/99 – dalje: ZPP). Prema odredbi čl. 187. st. 2. ZPP takva tužba se može podnijeti kad tužitelj ima pravni interes za podnošenje takve tužbe – što predstavlja procesnu pretpostavku za dopuštenost tužbe. Nižestupanjski sudovi temelje svoju odluku na stajalištu da u ovom predmetu nije ispunjena navedena procesna pretpostavka, jer tužiteljica nije učinila vjerojatnim postojanje pravnog interesa za podnošenje predmetne tužbe. U smislu navedene zakonske odredbe, a da bi se utvrdilo postojanje pravnog interesa, tužitelj treba učiniti vjerojatnim da bi, ako njegov tužbeni zahtjev bude prihvaćen, bila za njega ostvarena određena pravna korist koju bez takve sudske odluke ne bi mogao ostvariti.“ Također, tuženik upućuje i na odluku Županijskog suda u Sisku, poslovni broj: GŽ-2637/2002 od 17. travnja 2023. kojom je navedeno sljedeće: „Tužitelj nema pravni interes na podnošenje tužbe za utvrđenje ako pravnu zaštitu može postići kondemnatornom tužbom.“ Dokaz: drugostupanjska odluka Županijskog suda u Sisku, poslovni broj: GŽ-2637/2002 Zaključno, tuženik predlaže naslovnom sudu da zbog nedostatka pravnog interesa, odbaci tužbu u pogledu istaknutog tužbenog zahtjeva budući da nisu ispunjenje procesne pretpostavke propisane čl. 187. st. 2. ZPP-a, odnosno budući da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje, a podredno odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja te naloži tužitelju da naknadi tuženiku parnične troškove. b) Prigovor suviše visoko naznačenoj vrijednosti predmeta spora U samom uvodu tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi od 20. ožujka 2026. godine. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.328,00 EUR, slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Naime, tuženik ističe da je jedina svrha suviše naznačene vrijednosti predmeta spora zlouporaba procesnih prava radi stjecanja veće odvjetničke nagrade prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Tuženik ukazuje da je predmet spora utvrđenje ništetnom Ugovorne odredbe kojom je određeno da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknada i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada 3 za usluge Kreditora te je tužitelj kao prilog predmetne tužbe dostavio potvrdu tuženika a iz koje je vidljivo da je tužitelju naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 2.187,82 HRK/ 290,37 EUR, a koju visinu tuženik ne spori. Budući da je svrha predmetne tužbe utvrđenje ništetnim Ugovorne odredbe koja se odnosi na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva koja je naplaćena u iznosu 290,37 EUR, tuženik predlaže naslovnom sudu, da temeljem odredbe članka 40. stavka. 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema iznosu od gore navedenih 290,37 EUR. Isto tako, tuženik ukazuje i na odredbu čl. 10 ZPP-a kojom je propisano da sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati da se postupak provede sa što manje troškova, dok je zakonodavac posebno naglasio da je obveza suda da se spriječi svaka zlouporabu prava u postupku. Iako tuženik, sukladno prethodno navedenom, smatra da su ispunjenje pretpostavke za odbačaj predmetne tužbe, opreza radi tuženik u nastavku daje detaljni odgovor na tužbu, te ističe da osporava osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva u cijelosti i to s više osnova, kako će u nastavku i obrazložiti. 1 Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje

trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača. Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva da se utvrdi ništetnom i bez pravnog učinka odredba čl. 2. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. ➤ Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZPP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st. 2. ZPP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZPP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. 5 Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom

pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik u privitku dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. Dakle, ugovor o kreditu je propisivao pravo tuženika na naplatu jednokratne naknade za obradu kredita sukladno odlukama tuženika. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila 6 određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?"

Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su, ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski suda u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine 7 preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojem je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj računu banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“ Dokaz: - presuda Županijskog sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine S obzirom na sve navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: “Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge

pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?” Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Kao što je i ranije navedeno, uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito: odnos naplaćene naknade i odobrenog iznosa kredita, nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa, sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu. Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u potvrdu o plaćanju naknade (list 5 spisa), pregled promjena kamatnih stopa po kreditu (list 6 spisa), Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu (list 7-11 spisa), izračun efektivne godišnje kamatne stope (list 12-14 spisa), promet po kreditu (list 16-22 spisa), izvod iz sudske prakse (list 23-27 40-94, 99-110, 115-142 spisa), te saslušanjem tužiteljice (list 144 spisa).

4. Cijeneći rezultate dokaznog postupka kako cjelokupnog, tako i svakog dokaza pojedinačno, a na osnovi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 84/08, 96/08., 123/08. i 57/11. - u daljnjem tekstu ZPP) sud je ocijenio konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovanim.

5. Među strankama nije sporno da su iste dana 10.02.2009. sklopile Ugovor o nenamjenskom gotovinskom kreditu temeljem kojeg je tuženik kao kreditor odobrio i isplatio tužiteljici kao korisniku kredita iznos kunske protuvrijednosti od 15.000,00 EUR uz redovnu fiksnu kamatu od 9,95%, interkalatnu kamatu po stopi jednako stopi redovne kamate u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja.

6. Čl. 3 i 5. ugovoreno je da je rok otplate kredita 84 mjeseca, a da tražbina po ugovoru dospijeva najkasnije 01.10.2017.

7. Čl. 2. stranke ugovaraju kako se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora.

8. Među strankama nije sporna visina zahtjeva.

9. Sporno je jesu li su naprijed navedene odredbe, Ugovora o kreditu, u dijelu kojima su ugovorena ulazna naknada, ništetne, te ima li tužitelj pravo na povrat zahtijevanog novčanog iznosa plaćenog na ime navedene naknade. Sporno je li ovaj sud vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., koja je donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, te je li nastupila zastara potraživanja.

10. U svom logičnom i životnom iskazu kojeg sud u cijelosti prihvaća tužiteljica je navela kako je predmetni ugovor zaključila u poslovnici tuženika u Zagrebu, na Trgu bana Jelačića, a temeljem kojeg joj je odobren kredit u iznosu od cca 15.000,00 EUR za izradu fasade i toplinskog tijela. U cijelosti je otplatila predmetni kredit. Pročitala je ugovor prije potpisivanja, shvatila je odredbu o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno odlukama banke, kao i odredbu o ulaznoj naknadi. Nije mogla pregovarati o pojedinoj odredbi ugovora, pa tak niti o odredbi o ulaznoj naknadi. Nitko joj nije tumačio pojedine odredbe ugovora kao niti javni bilježnik. To je bio unaprijed pripremljeni ugovor u koji su bili uneseni njezini osobni podaci, iznos kredita, kamatna stopa, rok otplate. Nijem bila upoznata sa odredbama i Tarifama banke o načinu određivanja i visini naknade. Zna da je naknada isplaćena od iznosa kredita no ne zna u kojoj visini. Nije bila vlasnik obrta niti tvrtke.

11. Prije svega valja reći da je tužiteljica dokazala svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Isto tako rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 18/2018 od 25. svibnja 2020. se također navodi: "Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru, ali to nije od važnosti u ovoj pravnoj stvari jer tuženik niti ne ističe takav prigovor." Tužitelj osnovano upućuje i na presudu Suda Europske Unije, C-774/19 od 22. listopada 2020. u kojoj se odlučivalo o svojstvu tužitelja kao potrošača. U predmetnom postupku Vrhovni sud Republike Slovenije zatražio je prije konačne odluke odgovor na pitanje radi li se o potrošaču od Suda EU, i Sud EU je nakon razmatranja konkretnog slučaja zaključio da se radi o potrošaču, unatoč njegovim specifičnim znanjima i stručnosti.

12. Naime, zaključak predmetne presude je činjenica kako svojstvo potrošača proizlazi iz svrhe ugovora, a ne iz zvanja i specifičnih i stručnih znanja kojima raspolaže tužitelj fizička osoba. Sud EU presudom C-774/19 utvrdio sljedeće, po pojedinim paragrafima: paragraf 29. - Pojam potrošača tumači se u skladu s položajem fizičke osobe u ugovoru, u skladu s prirodom i svrhom ugovora, a ne u vezi sa subjektivnim položajem te osobe, pa onda svojstvo potrošača prije svega proizlazi iz vrste ugovorne transakcije. Paragraf 38. - Pojam potrošač definira se kao suprotnost pojmu gospodarski subjekt, objektivne je prirode i ne ovisi o stvarnom znanju i osobnoj informiranosti fizičke osobe. Paragrafi 39. i 40. - Prema sudskoj praksi Suda EU svojstvo potrošača ispituje se isključivo s obzirom na položaj u ugovoru, pa stoga znanje iz područja kojem pripada sklopljeni ugovor pojedinca ne lišava svojstva potrošača. Svojstvo potrošača, ima svaka fizička osoba u svakome ugovoru koji je s trgovcem sklopljen izvan njezine profesionalne djelatnosti ili poslovne aktivnosti! Kako tuženik na tu okolnost nije predložio izvođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega Ugovora o kreditu, tako sud navedeni prigovor ocjenjuje neosnovanim.

13. Sama činjenica da je tužiteljica potrošač proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega logičnog i životnog iskaza tužiteljice u kojem navodi da je kredit podigla u svrhu kupnje stana, a iz samog ugovora je razvidno da je tužiteljici isplaćen kredit za istu svrhu.

14. Nadalje iskazom tužiteljice sud je sa sigurnošću utvrdio da je predmetni Ugovor o kreditu bio sa svim svojim odredbama unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da se u trenutku sklapanja Ugovora sa tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo ni o kakvoj naknadi za troškove obrade kredita, niti joj je objašnjeno koliko bi ona iznosila.

15. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ZZP/03, koji se primjenjuje na konkretni odnos kao *lex specialis*. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca. Nadalje, u st. 3. istog čl. propisano je da se činjenica o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog Ugovora ocjene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena Ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardu trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom Ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

16. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i primjerenosti cijene poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke. Ugovor sadrži odredbe čl. 2. temeljem koje se tužiteljica kao korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu sa Odlukom o tarifi naknade za usluge kreditora. U ugovoru međutim nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine tih naknada. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kredita koje reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati, niti o ulaznoj naknadi.

17. Tuženik niti ne poriče činjenicu da s tužiteljicom o spornoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovarao već drži da je tužiteljica, ako je bilo ikakvih nejasnoća vezano uz predmetni Ugovor ili bilo koju njegovu odredbu imala mogućnost zatražiti zaposlenike tuženike za pojašnjenje tih odredbi, te ističe da su tužiteljici sve informacije o pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja Ugovora, te je u trenutku sklapanja Ugovora bila u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju.

18. Temeljem utvrđenih činjenica proizlazi da je odredba čl. 2. temeljem koje se tužiteljica kao korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu sa Odlukom o tarifi naknade za usluge kreditora bila teško razumljiva jer u trenutku sklapanja Ugovora tužiteljica nije bila upoznata sa parametrima koje utječu na visinu te naknade, a tuženik je kao jača strana u Ugovoru jednostrano donio odluku o plaćanju naknade, a da o tome sa tužiteljicom nije pregovarao, pa se ista primjenom

odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 smatra nepoštenom. Sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

19. Nadalje odredbom čl. 295. ZOO-a je propisano je da su Opći uvjeti Ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za veći broj Ugovora koje je jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja Ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom Ugovoru), bilo da se na njih Ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom Ugovoru. Odredbom čl. 269. st. 1. propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog čl. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, Ugovor je ništetan.

20. U svijetlu navedenih odredbi proizlazi da je predmetna ugovorna odredba neodrediva jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade pa je ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a.

21. Prihvaćanjem takve ugovorne odredbe o kojoj stranke nisu unaprijed pregovarale, već je obveza rezultat prihvaćanja standardiziranog Ugovora, unaprijed sročnog i priređenog od strane banke, tužena je kao jača strana ugovornog odnosa postupila nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača pa je navedena odredba ništetna i u smislu odredbe čl. 322. ZOO-a.

22. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke.

23. Nadalje, čl. 3. Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05.04.2003. se jednako kao i u ZZP/03 definira pojam nepoštene ugovorne odredbe pri čemu se uz taj čl. 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i netaksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužitelj ovdje nije imao stvarne mogućnosti s obzirom da joj nije bilo objašnjeno na koji točno način će se utvrditi visina ulazne naknade, a tuženik je tužiteljici u konkretnom slučaju naplatio naknadu.

23. Dakle, u situaciji kada se o utuženim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visine tih naknada, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se predmetna odredba Ugovora o kreditu čl. 2 ima smatrati nepoštenom, te slijedom toga i ništetnom, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom I.

25. U odnosu na prigovor zastare, valja istaći da je isti u cijelosti neosnovan, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 2. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske

održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude, pa je prigovor zastare u cijelosti neosnovan.

24. Budući da je u sporu tužiteljica uspjela u cijelosti to je tuženik u smislu čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a u obvezi naknaditi tužiteljici cjelokupni parnični trošak i to: za sastav tužbe 200,00 EUR, za sastav podneska od 08.05.2026. 200,00 EUR, za pristup na ročište 08.09.2026. 200,00 EUR, za pristup na ročište za objavu presude 100,00 EUR, ukupno 700,00 EUR uvećano za 25% PDV-a od 175,00 EUR, a na osnovi Tbr. 7., Tbr. 8., Tbr. 9. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15), te trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 53,09 EUR i presudu u iznosu od 110,00 EUR, a sukladno Zakona o sudskim pristojbama. (NN br. 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13, 110/15 i 118/18, u daljnjem tekstu: ZSP).

25. Visinu troškova zastupanja sud je dosudio imajući u vidu vrijednost predmeta spora i vrijednosti boda Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika naznačenog u tužbi u visini od 1.328,00 EUR.

26. U odnosu na prigovor naznačenom VPS-u u potpunosti je neosnovan jer je predmet tužbenog zahtjeva utvrđenje ništetnosti, slijedom čega se primjenjuje odredba čl.19. Zakona o sudskim pristojbama kao lex specialis u odnosu na ZPP, a koja propisuje da VPS u slučaju utvrđenja ne može biti manji od 1.327,22 EUR.

27. Tako i recentna sudska praksa: "Ovo stoga što je, i po stavu ovog suda, prvostupanjski sud, određujući vrijednost predmeta spora pri odlučivanju o troškovima žalitelja, pogrešno primijenio odredbe Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 118/2018, 51/2023 – dalje: ZSP), koji je lex specialis u odnosu na Zakon o parničnom postupku, i to odredbu čl. 19. ZSP-a, kojom je propisano da u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. (Županijski sud u Osijeku, posl.br. GŽ-1500/2025 od 12.8.2025.)

28. Osim toga, iznos naknade koji je naplaćen tužitelju u ovom slučaju ne može biti referentan jer isplata iznosa uopće nije predmet zahtjeva, a i da jest, tada se vrijednosti zahtjeva (uključujući VPS utvrđenja) međusobno zbrajaju, a ne isključuju, sukladno odredbi čl. 37. st.1. ZPP-a.

29. Tako i još jedna recentna sudska odluka i praksa: "S obzirom na istaknuta dva tužbena zahtjeva (deklaratorni i kondemnatorni) u primjenu dolazi odredba čl. 37.st.1. ZPP-a prema kojoj se vrijednost predmeta spora određuje zbrajanjem vrijednosti postavljenih zahtjeva. Stoga je prvostupanjski sud, suprotno žalbenim navodima tuženika, pravilno primijenio materijalno pravo kada je troškove postupka odmjerio prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 1.400,00 eura, s obzirom da taj iznos predstavlja zbroj vrijednosti predmeta spora deklaratornog i kondemnatornog tužbenog zahtjeva, pri čemu je vrijednost deklaratornog tužbenog zahtjeva pravilno označena u skladu sa čl. 40. st. 2. ZPP-a, a kondemnatornog zahtjeva u skladu sa čl. 35.st.1. ZPP-a.

30. Pored toga, upravo deklaratorni zahtjev predstavlja prethodno pitanje za odlučivanje o pravnoj osnovanosti kondemnatornog zahtjeva zbog čega su se upravo

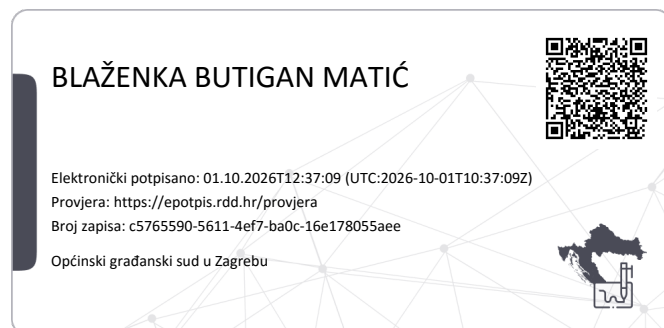
u vezi deklaratornog zahtjeva izvodili dokazi, dok je visina zahtjeva bila nesporna, slijedom čega su troškovi postupka pretežno nastali upravo u vezi deklaratornog zahtjeva, što potkrjepljuje pravno shvaćanje da je zbroj vrijednosti predmeta spora oba zahtjeva mjerodavan za odmjeravanje troškova postupka, a ne isključivo vrijednost predmeta spora kondemnatornog zahtjeva kako to smatra tuženik.” (Županijski sud u Rijeci, GŽ-1514/2025 od 21.11.2025.)

31. Slijedom navedenog tužiteljici je trošak parničnog postupka dosuđen u ukupnom iznosu od 1.038,09 EUR, dok je tuženik zbog svega navedenog odbijen sa zahtjevom za naknadu parničnog troška, pa je stoga u pogledu parničnog troška stranaka sukladno čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom IV i V.

34. O zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice odlučeno je na osnovi odredbe čl. 27. st. 3. Ovršnog zakona (NN br. 57/96., 29/99., 194/05. i 88/05.) i čl. 29. st. 2. Zakon o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN 114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22), a počev od donošenja ove presude, tj. dana 01. listopada 2026. do isplate.

U Zagrebu, 01. listopada 2026.

Sudac:
Blaženka Butigan Matić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužiteljice uz rješenje o sudskoj pristojbi za tužbu-53,09 EUR i presudu-110,00 EUR

2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-fdf1c**

Kontrolni broj: **01b86-9952f-f5584**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.